

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Εβάδιζε στην τύχη, ως στον σήμανε το μεσημέρι. Στους δρόμους βασιλεύε ο θόρυβος, η ζωή και η ευσμία, πράγματα που ένοχλούσαν τις σκοτεινές σκέψεις του δόν Διάζ.

Κουρασμένος πιά και σκεπτικός εκάθησε σ’ ένα πέτρινο πάγκο απέναντι στην εκκλησία του Αγίου Κεντίνου.

‘Εκείνη τη στιγμή ένα πλήθος εκκλησιαζομένων έβγαυε από αυτή.

Όταν οι περισσότεροι έβγχαν, ο δόν Διάζ είδε μεταξύ των τελευταίων κ’ ένα ζευγος ευγενών πολυτελέστατα ντυμένων.

Από ακόλουθοι με ζυανόλευκη μεταξωτή στολή συνόδευαν το ζευγος, ο ένας εκ των οποίων κρατούσε τὰ βελούδινα μπιλάκια στα οποία είχε γονατίσει η κυρία του κατά το διάστημα της λειτουργίας κ’ ο άλλος το βιβλίον των προσευχών.

Πίσω από τους ακόλουθους ερχόντουσαν δύο ύπηρέτες πάνοπλοι, με θώρακα και περικεφαλαία.

Το ζευγος των ευγενών, αφού πέρασε μπρός από τον δόν Διάζ, απομακρύνθηκε ακολουθούμενο από τη συνοδεία του.

Όπως φαινόταν από τους τρόπους των, ήταν ζευγος ευτυχών και ώραιον συζύγων. Περατούσαν στραμμένοι ο ένας προς τον άλλο, μιλώντας με γοιγεία, γελώντας, με τὰ χέρια τους πιασμένα και γύρω τους σκορπούσαν μιά ευωδία άνοιξεως, αγάπης και νεότητος.

Έντομα μεταξύ στην πλατεία πρό της εκκλησίας άρχισε να παρατηρείται έξαιρετική συγκέντρωση κόσμου. Ήσαν οι διαμαρτυρούμενοι εις τους οποίους έπρόκειτο να κηρύξει ο Άμβρόσιος Βιλ, ένας από τους πλέον αγαπητούς σ’ αυτούς διδασκάλους.

Ο δόν Διάζ προσηλωμένος στην άρχη στη συγκέντρωση αυτή, δέν άντελήφθη το ζευγος των ευγενών που πέρασε μπροστά του. Μά σε λίγο στρέφοντας τυχαίως τὰ μάτια του είδε το δελτακό πούρο της κυρίας που το φούτιζαν δύο μεγάλα μαύρα μάτια.

Ο δόν Διάζ σηκώθηκε άμέσως από τον πάγκο τρεκλίζοντας.

‘Εφρασε το χέρι στο μέτωπο του κ’ εξαράγασε βρυχώμενος :

— ‘Ο Αέλιος !.. η Δολόρα !.. *Α, αυτή τη φορά δέ γελήσια.

Και ξιφουλκώντας, όρμησε προς αυτούς.

IX

Το ζυθοπωλείο του Γρυπός

‘Ο δόν Διάζ δέν είχε γελαστεί. Στ’ αλήθεια είταν ο κομης κ’ η κόμισσα της Θούνης, ο Αέλιος κ’ η Δολόρα όπως τους γνωρίσαμε στην άρχη της Ιστορίας μας.

Τους είδε να περνούν έναν παρακαίμενο δρόμο και τρελλός από το πάθος του έτρεξε πίσω τους.

Δέν είχε δει όμως ότι μεταξύ αυτού και αυτών ένας πολυάριθμος όμιλος διαμαρτυρούμενων είχε καταλάβει το μέρος διευθυνόμενος προς τον τόπο του κηρύγματος.

Τυφλός ο δόν Διάζ, μη βλέποντας μπροστά του έπεσε καθώς έτρεχε με όρημ άναμσά του. ‘Εκείνη, βλέποντας έναν άνθρωπο έξαλλο, με το σπαθί στο χέρι, τον αναγείτισαν προς στιγμή.

Μά αυτός έξω φρενών αγωνιζότανε ν’ απαλλαγί από τὰ χέρια τους οφθαλίζοντας.

Τέλος ύστερ’ από πολλούς αγώνες κατόρθωσε να τους ξεφύγει μά δέν είχε κάνει ούτε είκοσι βήματα, όταν ένα χέρι τον έσταμάτησε, πάνω τός τον από τον όμο. Είταν ο γέρος Άμβρόσιος Βιλ ο όποιος έπρόκειτο να κηρύξει στο πλήθος των διαμαρτυρούμενων.

— Άκουσε, αδελφέ μου, όποιος κ’ άν είσαι, του είπε ο γέρος, αυτή τη στιγμή τρέχεις για να κάνεις φόνο, ενώ ο Κύριος λέει «οφ φονεύσεις».

Αφείζοντας ο δόν Διάζ, τρίζοντας τὰ δόντια του, προσπάθησε να απαλλαγί από το γέρο, του όποιου το χέρι ώστόσο τον κρατούσε δυνατά :

— Πίσω, παλιόγερε ! ούθλιαζε.

— Βρίσε με, του άπάντησε ο Άμβρόσιος που εξακολουθούσε να τον κρατεί, αλλά μη χύσεις το αίμα των πιασμάτων του Θεού !

— Χάσου ! γκορεμισού ! γιατί άλλωθως συμφορά σου ! φώναξε ο δόν Διάζ παράφορα.

— Δέ σε φοβούμαι, δυστυχιμένη τρελέ, άπάντησε ο πρεσβύτερς «πάντες οι λαβόντες μάχαιραν, εν μαχαίρα απολούνται» είπε ο Κύριος.

‘Ο Διάζ έπρόφερε μιά τρομερή βλαστήμια : άρπαξε το γέρο διδάσκαλο από τα πάλλευκα γένητα του, τον έσάλευσε σαν καλάμι και φτύνοντάς τον στο πρόσωπο, είπε :

— Μ’ αφήνεις ή δέ μ’ αφήνεις, σκυλοαιρετική !

‘Ο Άμβρόσιος Βιλ καθώς τον έσπρωξε ο δόν Διάζ έπεσε στα χέρια δύο διαμαρτυρούμενων που είχαν προστρέξει.

Τότε ο όχλος εξήγησθη, βλέποντας το σεβαστό του διδάσκαλο να προσβάλλεται τόσο χυδαία, και όρμησαν προς καταδίωξη του δόν Διάζ.

‘Αλλ’ αυτός βρισκότανε τώρα μακριά.

Τρελλός, έξω φρενών, μαινόμενος, μάτια είχε περάσει από δέκα δρόμους χωρίς να βρη έκείνους που ζητούσε. ‘Όταν ή λύσσα

του κ’ ο θυμός του έπεσαν κάπως λιγότεψε το δρόμο του και σε λίγο στάθηκε.

— Και άν τους φτάσω, έλεγε μέσα του, τι μπορώ να τους κάνω ; Νά τους φονεύσω ; *Α ! δέν έκανα καλά ! Το μίσος μου με παραφέρει !! ‘Η έκδίξησή μου πρέπει να γίνει όπως την είπε ο Γιεχάν Κοττερέλ ! *Όχι τρελλές !.. ‘Ησυχα πράγματα.

‘Ενώ μιλούσε έτσι ο δόν Διάζ στον έαυτο του και σκουπίζε τον ιδρώτα του άκουσε τις φωνές των όχλων που πλησίαζε.

— ‘Ο δόν Διάζ άνασκήτησε. Φόβος τον κατέλαβε.

— Φτάνει να χάσουν τὰ ίχνη μου, είπε.

‘Αλλά ή όχλοβή πλησίαζε ολοένα. ‘Ο Ίσπανός σηκώθηκε περσιτρός.

‘Από πού να φύγη ; από ποιο μέρος θά παρουσιαζόταν ο κίνδυνος ; Δέν είχε πιά το ξιφος του... Δέν του έμενε παρά το έγχειρίδιο του και το τράβηξε από τη θήκη του.

‘Αμέσως από τη γωνία του κοντινού δρόμου παρουσιάστηκαν οι διαμαρτυρούμενοι κ’ άκούστηκαν οι φωνές των :

— Νά τον !.. Νά τον !.. ‘Αδελφοί, από δω !.. Θάνατος στον κακούργο !.. Στην κόλαση ο δολοφόνος !

‘Ο δόν Διάζ άρχισε να τρέχη σαν ελάφι στον κίνδυνο, ενώ από πίσω του τον παρακαλουθούσαν έξηντα διαμαρτυρούμενοι που διψούσαν αίμα.

‘Ο τρόμος του έδινε φτερά, αλλά οι δυνάμεις του δέν τον άφηναν ν’ απομακρυνθή.

— Πιάστε τον ! φώναζαν. Σκοτώστε τον ! Σε τέτοια τέρατα δέν άξίζει χάρις !

*Άλλοι πάλι φώναζαν :

— Ποιός είναι ; — Κακούργος, χωρίς άλλο ! — Κλέφτης, δραπέτης των κατέργων ! — ‘Εβραίος καταραμένος ; — Δολοφόνος ! — Πατριζόντος !

Και, σαν έποδός άντηχούσαν οι δύο λέξεις :

— Πιάστε τον !

‘Ο δόν Διάζ έφευγε όσο μπορούσε γρηγορότερα, αλλά δέ μπορούσε πιά να ξεφύγει από τους δυνάμεις του που έκλειναν όλους τους δρόμους.

Σε μιά γωνιά μεριζοί μαθηταί που παραμόλαγαν του έφριξαν ένα σωρό πέτρες και αίμα φάνηκε να τρέχη από το κεφαλι του.

Απλασίασε το δρόμο του.

Πιο πέρα ένας αστός, από το παράθυρο του σπιτιού του, τον έπροβόλησε. ‘Η σφαίρα τον βρήκε από αυτό και του έκοψε στα δύο. Μά αυτός δέ σταμάτησε το δρόμο του.

Δέν είχε κάνει ούτε δέκα βήματα, όταν ένας άλλος, από το παράθυρο του κ’ αυτός, του κάταφερε κατακέφαλα ένα μεγάλο ζάθισμα.

Αυτή τη φορά ο δόν Διάζ έπεσε.

Το πλήθος των περιζύλλωσε έκανε ν’ άνασκηθώη μά δέ μόρεσε.

*Άλλοι με ρόπαλα κ’ άλλοι με ξύλα και πέτρες έτοιμαζόντουσαν να τον σκοτώσουν εκεί.

— *Όχι, όχι ! φώναζαν οι περισσότεροι. Στο ποτάμι ! Στο ποτάμι. Και άρπάζοντας τον δόν Διάζ από τὰ πόδια τον έσεσαν προς το ποτάμι. Το κεφαλι του αναπηλούσε σοντάφτοντας στις πέτρες ενώ το πλήθος γελούσε.

— Στο ποτάμι, άνόητοι ! φώναζαν τώρα μεριζοί. Θέλετε να σωθί κολυμπώντας.

— ‘Αλήθεια, φώναζαν οι άλλοι. *Ας τον κρεμάσουμε πρώτα κ’ ύστερα τόν πνίγουμε !

Οι δήμιοι σταθήκανε. ‘Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας ψηλός, χοντρός, με ιετρογώνους όμους, όρμησε μέσ’ από το πλήθος.

— ‘Εμπιστευθήτε μου τον κατάδικο, είπε, κ’ εγώ τον διορθώνω.

— Μπράβο, Στραβοχέρη ! φώναζε το πλήθος.

Το υποκείμενο αυτό που ήθελε ν’ αναλάβει το ρόλο του δημιου έτοιμάζε το βρόγχο του. ‘Εσκυψε, έσήκωσε τον δόν Διάζ και τον έστησε όρθιο. *Έπειτα ζήτησε ένα δοκάρι, καρφι κ’ έναν κριχο.

Το θέαμα ήταν ενδιαφέρον κ’ ή όμήγυρις ολοένα πύκνωνε. ‘Εκείνοι που ήσαν πιο πίσω παρεπονούντο ότι δέν θά έβλεπαν.

— *Ε, σείς οι μισοπιστοι, φωνάζανε, τραβήχτε να δούμε και μείς.

Έντομα μεταξύ ο Στέφανος Στραβοχέρης είχε βρει ότι ζητούσε πάνω από ένα κροεπωλείο ύπηρχε μιά σιδερένια δοκός που χρησίμευε τις καθημερινές για να κρεμιούν τὰ κρέατα. ‘Ενας ύποχρεωτικός πολιτής έφερε μιά σκάλα.

‘Η κατάσταση έμελλε ν’ άρχισει.

‘Ο Στραβοχέρης πέρασε το βρόγχο στο λαιμό του Ίσπανού και τον τραβούσε σέρνοντας προς τον τόπο της εκτελέσεως.

Τότε ο δόν Διάζ, λασπωμένος, ματωμένος, ξεσιτισμένος, γονάτισε ζητώντας έλεος. ‘Από τὰ καταξομαμένα ρούχα του φαινότονταν γυμνές οι σάρκες του. Κάθε τρίχα της κεφαλής του έσταζε και μιά σταγόνα ιδρώτα ή αίμα.

‘Αλλά άδικα τὰ άνοιγμένα από τη φρίκη μάτια του ζητούσαν από τὰ πρόσωπα που τον περιστοιχίζαν κάποιαν ευσπλαχνία ή συμπάθεια.

Στις παρακλήσεις του και τους λυγμούς του, δέν άπαντούσαν παρά με βρισιές.

(Άκολουθεί)